

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 119/2022-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej, zo sudcu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcu Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **Garančný fond investícií**, Čajakova 18, Bratislava, IČO 36 065 641, zastúpený advokátskou kanceláriou ČERNEJOVÁ & HRBEK, s. r. o., Kýčerského 7, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Ján Šinkovic, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 Obdo 80/2020 z 30. septembra 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 12. januára 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) napadnutým uznesením označeným v záhlaví tohto uznesenia (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Navrhuje napadnuté uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) zrušiť, vec mu vrátiť na ďalšie konanie a priznať náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a napadnutých rozhodnutí vyplýva nasledujúci stav veci:

3. Sťažovateľ mal procesné postavenie žalovaného v konaní na návrh žalobcu – správkyne konkurznej podstaty úpadcu **PODIELOVÉ DRUŽSTVO SLOVENSKÉ INVESTÍCIE** v konkurze (ďalej len „žalobca“) o určenie povinnosti zaplatiť náhradu za nedostupný klientsky majetok

zverený žalobcom obchodníkovi s cennými papiermi – CAPITAL INVEST o. c. p. v sume 26 179 149,72 eur. Vo veci rozhodoval Okresný súd Bratislava I, ktorý rozsudkom č. k. 32 Cb 1/2011 z 8. septembra 2014 žalobu zamietol. Žalobca podal proti rozsudku súdu prvej inštancie odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 3 Cob 340/2014-445 zo 17. júna 2015 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Žalobca podal dovolanie, na základe ktorého dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil (pre porušenie princípu kontradiktórnosti konania, pozn.) a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd po vrátení veci rozhodol rozsudkom č. k. 3 Cob 361/2016-503 z 24. apríla 2019, ktorým opätovne potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie. Žalobca podal dovolanie, ktoré odôvodnil vadou zmätočnosti [§ 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“)] spočívajúcou v arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti rozsudku súdu prvej inštancie, ktorú nenapravil ani odvolací súd, keď sa s jeho argumentáciou podstatnou pre rozhodnutie ako také vôbec nevysporiadal. Žalobca v dovolaní súbežne uplatnil aj dôvod prípustnosti dovolania nesprávne právne posúdenie veci podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Dovolací súd napadnutým uznesením odvolací rozsudok zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení napadnutého uznesenia konštatoval nepreskúmateľnosť a nedostatočnosť odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu v intenzite porušenia práva na súdnu ochranu (bod 38 odôvodnenia napadnutého uznesenia). Uvedené založil na závere, že ani rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie nedáva relevantné odpovede na odvolacie výhrady a argumenty uvedené v odvolaní (bod 41 odôvodnenia napadnutého uznesenia).

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ v sťažnosti rozsiahlo akademicky argumentuje v prospech porušenia svojich práv napadnutým uznesením dovolacieho súdu, pričom odôvodnenie a závery dovolacieho súdu považuje za arbitrárne. V podstatnom tvrdí, že najvyšší súd mal dovolanie odmietnuť ako procesne neprípustné pre nedostatočné odôvodnenie tvrdených väd konania v dovolaní žalobcu podľa oboch uplatnených dovolacích dôvodov. Inými slovami tvrdí, že dovolací súd konal „*ultra vires*“. Na výhrady, ktoré uplatnil sťažovateľ vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalobcu, dovolací súd v odôvodnení svojho napadnutého uznesenia nereflektoval. Z tohto dôvodu sťažovateľ namieta arbitrárnosť, nedostatočnosť a nepresvedčivosť odôvodnenia napadnutého uznesenia. Z uvedenej argumentácie vyvodzuje porušenie svojich označených práv nedostatočným a arbitrárnym prístupom dovolacieho súdu pri posúdení procesných podmienok dovolacieho konania, na ktoré vo svojom vyjadrení k dovolaniu poukazoval a ktoré podľa jeho názoru neboli splnené.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti je posúdenie, či najvyšší súd konal „*ultra vires*“, keď odmietol argumentáciu sťažovateľa o nedostatočnom vymedzení a odôvodnení uplatnených dovolacích dôvodov, a to najmä v rámci argumentov, ktorými najvyšší súd odôvodnil svoje rozhodnutie.

Inými slovami, bolo potrebné posúdiť, či odôvodnenie napadnutého uznesenia je dostatočné, preskúmateľné alebo, naopak, či je arbitrárne, nedávajúce zrozumiteľné a konzistentné odpovede na základné otázky súvisiace s predmetom ochrany.

6. Vzhľadom na uvedené sa ústavný súd zamerlal na odôvodnenie napadnutého uznesenia a skúmal, či jeho obsah poskytuje dostatok dôvodov a argumentov pre prijatie záveru o sťažovateľom namietanej arbitrárnosti.

7. V súvislosti so skutočnosťou, že ústavnou sťažnosťou bolo napadnuté kasačné rozhodnutie najvyššieho súdu, ktorým sa konanie nekončí, pretože vec bola vrátená krajskému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie, ústavný súd poukazuje na svoju štandardnú judikatúru, v zmysle ktorej základné právo na súdnu ochranu (siedmy oddiel ústavy) „je výsledkové“, to znamená, musí mu zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08).

8. Ústavnému súdu je známa judikatúra, na ktorú sa sťažovateľ odvoláva (II. ÚS 172/03), v zmysle ktorej aj kasačné rozhodnutie všeobecného súdu môže byť principiálne spôsobilé porušiť základné právo účastníka konania v prípadoch, ak dovolací súd konaná „*ultra vires*“ a rozhoduje napriek tomu, že neboli splnené zákonom ustanovené predpoklady prípustnosti dovolania (napr. II. ÚS 277/2021, II. ÚS 291/2021).

9. Ústavný súd k uvedenej problematike len dodáva, že uvedený záver platí aj v prípadoch, ak všeobecný súd s konečnou platnosťou vyrieši otázku, ktorá je spôsobilá zásadným spôsobom ovplyvniť ďalší priebeh konania alebo jeho výsledok, prípadne ním konanie v istej časti končí a náprava eventuálneho pochybenia by mohla byť dosiahnutá len zásahom ústavného súdu po skončení konania pri posudzovaní spravodlivosti konania ako celku, čo by nebolo účelné (m. m. II. ÚS 344/2019).

10. Ústavný súd po preskúmaní obsahu napadnutého uznesenia konštatuje, že právne závery najvyššieho súdu sú v napadnutom rozhodnutí zdôvodnené riadne, zrozumiteľným spôsobom a presvedčivo. Najvyšší súd vo svojom rozhodnutí dostatočne vymedzil dôvody, pre ktoré bolo potrebné rozhodnutie vo veci konajúceho odvolacieho súdu zrušiť, teda jeho rozhodnutie nie je možné považovať za arbitrárne ani svojvoľné. Najvyšší súd v odôvodnení svojho napadnutého uznesenia dostatočne a zrozumiteľným spôsobom identifikoval, na ktoré rozhodujúce otázky rozsudok súdu prvej inštancie nedáva odpovede, ktoré sú potrebné pre riadne posúdenie veci (pozri bod 41 odôvodnenia napadnutého uznesenia).

11. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že je ústavne konformný argument najvyššieho súdu, že ak rozsudok okresného súdu je nepreskúmateľný, pretože nedáva odpovede

na relevantné argumenty protistrany, potom ani rozsudok odvolacieho súdu, ktorý potvrdil vecnú správnosť rozsudku súdu prvej inštancie bez toho, aby sa vysporiadal s touto argumentáciou, nemožno považovať za preskúmateľný, a preto zakladá vadu podľa § 420 písm. f) CSP. S argumentáciou najvyššieho súdu týkajúcou sa zjednocujúceho stanoviska R 2/2016 sa ústavný súd vzhľadom na svoju už ustálenú judikatúru nestotožňuje, keďže v súdenom prípade nejde o „aktiváciu druhej vety“ predmetného stanoviska, ale o nedostatočnosť odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu dosahujúcu intenzitu porušenia práva na spravodlivý proces tak, ako to predpokladá § 420 písm. f) CSP. Odhliadnuc od toho však ústavný súd konštatuje, že závery najvyššieho súdu sú logické, argumentačne konzistentné a podopreté konkrétnymi nedostatkami, a zároveň nepopierajú zmysel a účel aplikovaných noriem týkajúcich sa dovolania, a preto ich možno za daných skutkových okolností považovať aj za ústavne konformné.

12. Ústavný súd v súvislosti námietkou sťažovateľa proti postupu dovolacieho súdu, vychádzajúc z rozsahu a obsahu odôvodnenia napadnutého uznesenia (pozri body 17 až 20 odôvodnenia napadnutého uznesenia), konštatuje, že nedospel k relevantným pochybnostiam o správnosti postupu dovolacieho súdu, naopak, konštatuje, že konanie „*ultra vires*“ zo strany najvyššieho súdu v konaní pred ústavným súdom o tejto sťažnosti žiadnymi dôkazmi preukázané nebolo. Preto ústavný súd dospel k záveru o neopodstatnenosti námietok sťažovateľa v tomto smere.

13. Ústavný súd v súhrne konštatuje, že najvyšší súd primeraným spôsobom aplikoval na vec vzťahujúce sa procesné normy týkajúce sa dovolania, náležite odôvodnil svoje napadnuté uznesenie a neexistuje relevantná súvislosť medzi označeným základným právom sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru na jednej strane a napadnutým uznesením najvyššieho súdu na strane druhej z dôvodov uvádzaných v sťažnosti. Preto sťažnosť v celom rozsahu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako zjavne neopodstatnenú.

14. V dôsledku odmietnutia ústavnej sťažnosti v celom rozsahu sa už ústavný súd ostatnými návrhmi obsiahnutými v sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. marca 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu